

V I Lenin

Resultaten av partiveckan i Moskva och våra uppgifter

21 oktober 1919

I Moskva skrev 13 600 personer in sig i partiet under partiveckan.

Det är en väldig och helt oväntad framgång. Hela bourgeoisin och särskilt då städernas småbourgeois, däribland specialister, ämbetsmän och tjänstemän som sörjer över att ha förlorat sin privilegierade, "herremässiga" ställning – hela denna skara har ju just den senaste tiden, just under partiveckan i Moskva, nästan slagit knut på sig själv för att utså panik och profetera sovjetmaktens snara undergång och Denikins snara seger.

Och hur utomordentligt konstfärdigt förmår inte denna "intellektuella" skara bruka detta panikvapen! Ty det har blivit ett verkligt vapen i bourgeoisins klasskamp mot proletariatet. I tider sådana som de nu vi upplever smälter småbourgeoisin samman med bourgeoisin till "en enda reaktionär massa" och griper "lidelsefullt" tag i detta vapen.

Just i Moskva, där handelsinslaget var särskilt starkt, där koncentrationen av utsugare, godsägare, kapitalister och rentierer var störst, där den kapitalistiska utvecklingen fört samman en mängd borgerliga intellektuella, där den centrala statsförvaltningen skapat en särskilt stor anhopning av ämbetsmän – just Moskva var ett ytterst bekvämt verksamhetsområde för borgerligt skvaller, borgerligt bakdanteri och borgerlig panikspridning. "Momentum" i Denikins och Judenitjs lyckade offensiv bidrog i högsta grad till "framgångarna" för detta borgerliga vapen.

Men ur de proletära massorna, som såg Denikins "framgångar" och visste vilka svårigheter, bördor och faror som kommunisternas kall och plikter just nu är förknippade med, reste sig likväl tusentals och åter tusentals för att stärka kommunisternas parti, för att ta på sig statsförvaltningens otroligt tunga börda.

En rent ut sagt lysande framgång för sovjetmakten, för vårt parti!

Denna framgång har bevisat och åskådligt demonstrerat för huvudstadens befolkning och därefter för hela republiken och hela världen, att sovjetmakten har sin säkraste källa till styrka och fasthet just inom proletariatets djup, just bland de verkliga företrädarna för de arbetande massorna. Genom denna framgångsrika frivilliga inskrivning av medlemmar i partiet i en tid av de största svårigheter och faror har den proletära diktaturen i handling visat upp just *den sida*, som fienderna hätskt vägrar att se och som de verkliga vännerna till arbetets frigörelse från det kapitalistiska oket uppskattar högst, nämligen den särskilda styrkan i (det statsmaktsbärande) proletariatets moraliska (i ordets bästa mening) inflytande på massorna och metoderna att utöva detta inflytande.

Med statsmakten i sina händer har proletariatets avancerade skikt genom sitt exempel visat de arbetande massorna, i två år (en väldigt lång tid med den ytterst snabba takt vi hal i vår utveckling) visat dem en *förebild* av sådan hängivenhet för det arbetande folkets intressen, av sådan energi i kampen mot de arbetande människornas fiender (utsugarna i allmänhet och "ägarna" och spekulanterna i synnerhet), av sådan fasthet i svåra stunder, av sådan självopoffring i motståndet mot världsimperialismens stråtrövare, att *redan blotta* styrkan i arbetarnas och böndernas *sympati* för sitt avantgarde har visat sig vara i stånd att *uträtta underverk*.

Ty ett underverk är det: arbetarna, som har utstått hungerns, köldens, förfallets och fördelens oerhörda kval, har inte bara kvar hela sin självförtröstan, hela sin hängivenhet för sovjetmakten, hela sin självuppoftande och heroiska energi, utan axlar också trots sin brist på

skolning och erfarenhet hela bördan av att styra statskeppet! Och detta vid en tidpunkt, då stormen nått en ursinnig styrka ...

Sådana underverk är vår proletära revolutions historia fylld av. Sådana underverk kommer säkert och ovillkorligen – hur svåra enskilda prövningar än blir – att leda till fullständig seger för en världsomfattande rådsrepublik.

Vi måste nu dra försorg om att *rätt* utnyttja de nya partimedlemmarna. Denna uppgift måste ägnas särskilt stor uppmärksamhet, ty den är inte lätt, det är en ny uppgift och den kan inte lösas med gamla schablonmetoder.

Kapitalismen förkvävde, undertryckte och krossade en mängd begåvningar bland arbetarna och de arbetande bönderna. Dessa begåvningar gick under på grund av den tryckande misären, fattigdomen och skymfandet av deras personlighet. Nu är det vår plikt att förmå finna dessa begåvningar och sätta dem i arbete. De nya medlemmar som gått med i partiet under partiveckan är otvivelaktigt till sitt flertal oerfarna och oskickliga när det gäller statsförvaltning. Men lika otvivelaktigt är att de är de mest hängivna, ärliga och dugliga människor från de samhällsskikt som kapitalismen konstlat hållit *ner*, gjort till de ”lägsta” och hindrat resa sig. Men styrka, friskhet, omedelbarhet, ståndaktighet och uppriktighet finns det *mer* av bland dem än inom andra skikt.

Härav följer att alla partiorganisationer måste särskilt tänka igenom hur dessa nya partimedlemmar skall komma till nytta. Man måste *djävare* ge dem statligt arbete av det mest olika slag och snabbare pröva dem praktiskt.

Djävhet får naturligtvis inte uppfattas som att man genast ger nykomlingarna ansvarsfulla poster, vilka kräver kunskaper som de inte har. Djävhet behövs i den meningen att byråkratin måste bekämpas: det är ingen tillfällighet att vårt partiprogram mycket bestämt har ställt frågan om orsakerna till att byråkratin i viss mån pånyttfötts och om åtgärder för att bekämpa den. Djävhet behövs, för det första, när det gäller att upprätta *kontroll* över tjänstemännen, över ämbetsmännen, över specialisterna från de nya partimedlemmarnas sida, vilka väl känner till folkmassornas läge, deras behov, deras krav. Djävhet behövs i den meningen att man *omedelbart* bereder dessa nykomlingar möjligheter att utvecklas och visa vad de går för i arbetet *i bred skala*. Djävhet behövs när det gäller att bryta med gamla invanda schablonmetoder (också hos oss märks – inte sällan, tyvärr! – en överdriven fruktan för att göra intrång på fastställda sovjetiska schablonmetoder, trots att det ibland inte är medvetna kommunister, utan gamla ämbetsmän och tjänstemän som ”fastställer” dem); djävhet behövs i den meningen att vi är beredda att med revolutionär snabbhet ändra arbetssättet för nya partimedlemmar i syfte att snarast pröva dem och snarast finna en lämplig plats för dem.

I många fall kan de nya partimedlemmarna placeras i befattningar, där de kontrollerar, hur samvetsgrant de gamla ämbetsmännen fullgör sina uppgifter, och därvid snabbt sätter sig in i arbetet och själva kan överta det. I andra fall kan de placeras ut på ett sådant sätt att de förnyar och fräschar upp den förmedlande kontakten mellan arbetar- och bondemassorna å ena sidan och statsapparaten å den andra. I våra industriella ”överstyrelser och centralstyrelser” och i våra ”sovchoser” inom jordbruket finns det ännu kvar många, alltför många sabotörer, förstuckna godsägare och kapitalister, som på alla sätt skadar sovjetmakten. Erfarna partifunktionärer centralt och lokalt måste visa sitt kunnande genom att intensivt utnyttja de nya friska krafterna i partiet för att beslutsamt bekämpa detta onda.

Sovjetrepubliken måste bli ett enda militärläger med den största anspänning av krafterna, med den största sparsamhet med dem, med största möjliga minskning av allt byråkratiskt krångel, all onödig formalism, med maximal förenkling av apparaten, så att den förs så nära massornas behov som möjligt, blir något som de lätt kan förstå och självständigt delta i.

De gamla partimedlemmarna mobiliseras intensivt för militärt arbete. Detta arbete får inte på något sätt försvagas, utan måste mer och mer intensifieras. Men samtidigt måste vi i syfte att nå framgång i kriget förbättra, förenkla och fräscha upp vår civila förvaltningsapparat.

I krig segrar den som har störst reserver, de största styrkekällorna och den största uthålligheten nere i folkdjupet.

Allt detta har vi mer av än de vita, mer av än den ”världsmäktiga” engelsk-franska imperialismen, denna koloss på lerfötter. Vi har mer av detta, eftersom vi kan ösa och länge än kommer att ösa djupare och djupare ur arbetarnas och de arbetande böndernas krets, ur de klasser som förtrycktes av kapitalismen och som överallt utgör befolkningens överväldigande flertal. Vi kan ösa ur denna vidsträckta reservoar, ty de arbetar- och bondeledare den ger oss i arbetet på att bygga socialism är de mest uppriktiga, de som stålsatts mest av livets besvärligheter och står arbetarna och bönderna närmast.

Våra fiender, vare sig den ryska bourgeoisin eller den globala, har inget som ens avlägset liknar denna reservoar, marken gungar allt mer under deras fötter, de förlorar allt fler anhängare bland arbetarna och bönderna.

När allt kommer omkring är det just därför som råds maktens seger över hela världen är garanterad och säker.

RKP(b):s CK:s bulletin nr 7, den 22 oktober 1919

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 39, s 233-237

Lästips

[Arbetarstaten och partiveckan](#) (11 oktober 1919)